

Fransiska Mannerups tale på Ungdommens Folkemøde

Taler

Fransiska Mannerup
Forkvinde for De Anbragtes Vilkår

Dato

4. september 2024

Sted

Valbyparken

Omstændigheder

- 1 Jeg er forkvinde i De Anbragtes Vilkår. I dag står jeg her for at fortælle om, hvordan jeg stod helt alene, da jeg blev 18 år.

- Jeg har kun 3 minutter, så jeg kan ikke nå at fortælle jer, hvor fucked op en ramme man lever i, når man er anbragt. Men hvad jeg kan nå at fortælle jer er, at
5 jeg har boet uden for hjemmet, siden jeg var 2. Jeg fik en ny familie 7 gange i min barndom. Jeg har haft 21 søskende. Jeg har boet på 27 adresser.

- At være anbragt betød ikke, at der var noget galt med mig – mine egne forældre
10 kunne bare ikke finde ud af at være forældre og tage sig af mig på den rigtige måde.

Da jeg blev 18 i gymnasiet, glædede jeg mig til at få SU som mine klassekammerater.

15

Jeg skulle anføre mine forældres indkomst i ansøgning. Min mor var død, og min far var bistandsklient, så der var faktisk ikke rigtig noget at skrive. Alligevel blev min ansøgning afvist.

- 20 Ikke fordi jeg havde noteret noget forkert ind. Men fordi jeg i forvejen var på sociale ydelser. Altså... jeg var jo anbragt uden for hjemmet. På en kostskole.

- Det var åbenbart en social ydelse i kommunens logik, for det kostede jo kommunen penge, at jeg var anbragt. Men jeg fik ikke nogen ydelse. Ydelsen var
25 den løn, som andre fik for at tage sig af mig.

Uden min SU skulle jeg fortsat klare mig for mine tøjpenge. Det var svært at have råd til både frakker, vintersko og sandaler. Pengene skulle nemlig også dække transport og bajer og shampoo og mobilabonnement og tamponer og tandlæge. Hvorfor jeg ikke bare fik et fritidsjob, tænker du? Det havde jeg skam også, men min løn blev modregnet med min ”ydelse”.

Derfor var det heller ikke mærkeligt, at jeg kun havde 14,5 på kontoen, da jeg blev student. Mens mine venner fejrede studentereksamen med champagne og fester, pakkede jeg mit kostskoleværelse ned, fordi jeg skulle flytte. Flytte for mine 14,5 kr.

Jeg vidste ikke, hvor jeg skulle flytte hen. Jeg havde ikke noget familie, der kunne tilbyde mig husly og flyttehjælp. Kommunen kunne ikke hjælpe mig, for nu var jeg 18, så nu var jeg voksen.

Dér stod jeg bare – en kombination af student og hjemløs. Med verden foran mine fødder og intet sted at sove.

Det var eddermame en dårlig og forhutlet start på voksenlivet! En start på voksenlivet, som jeg desværre hører dagligt om fra andre, der har været anbragte.

Med sådan en ubarmhjertig start på voksenlivet, så er det ikke mærkeligt, at vi er repræsenteret i statistikker inden for hjemløshed, kriminalitet og misbrug. Ingen mennesker drømmer om at leve i de tabeller.

Det er ikke godt nok!

Jeg drømmer om, at anbragte ikke oplever at have 7 forskellige familier. Jeg drømmer om, at man kan få SU, som alle andre unge, selvom ens mor og far er ”staten”. Jeg drømmer om, at anbragte ikke skal bruge deres studentertid på at blive hjemløse.

Men mest af alt drømmer jeg på vegne af de anbragte der kommer, at de kan se tilbage på en lun og tryk barndom, med voksne der altid vil række hånden ud, når de snubler – også selvom de er blevet 18 år.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
Agitationstale, Folkemødetale

70 **URI**
<https://www.dansketaler.dk/tale/fransiska-mannerups-tale-pa-ungdommens-folkemode>

75

80

85

90

95

100